

© 2018 Cristinne C. C.

© 2018 Quantum Publishers

Acet volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplată.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor,
pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

QUANTUM PUBLISHERS

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRISTINNE C. C.

Ephialte : Recviem pentru Alisia : Coșmarul lui Maximilian Novac /

Cristinne C. C. - Domnești : Quantum Publishers, 2018

ISBN 978-606-8862-66-8

821.135.1

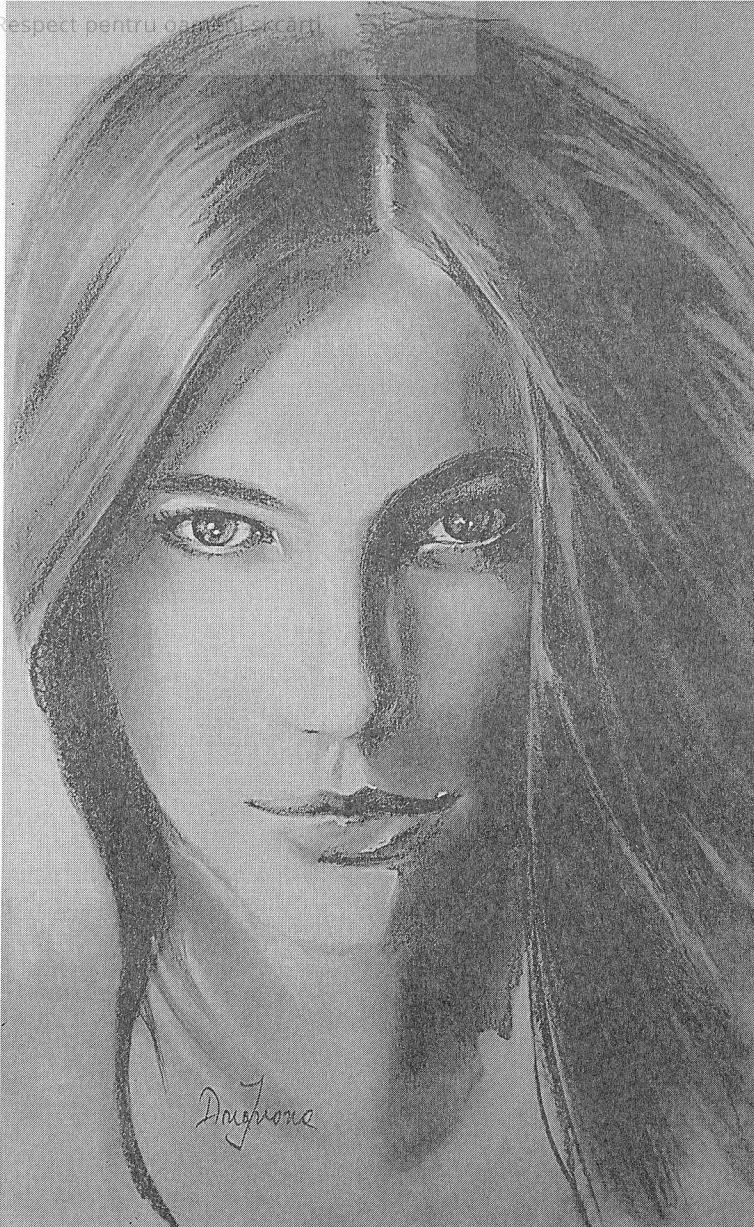
Tipărit în România

Cristinne C. C.

Ephialte

Recviem pentru Alisia

Capitolul I - 17 ani

*Un an de când copila petrecuse
Urzind gândirea-i și visând urșitul,
Un an întreg prea fericită fuse,
Dar dup-un an mi-a fost-o-ajuns urâtul.
Își amintea viața ce-o avuse
Și peste pieptu-i își îndoiaie gâtul,
Și trist privea un punct cu ochii tintă,
Și se usca ca și la umbr-o plântă.*

*Eu mor de n-oi vedea seninul, cerul,
De n-oi privi nemărginirea vastă,
Răceala umbrei m-a pătruns cu gerul
Și nu mai duc nu pot viața asta.
Ah! Ce ferice-ăș fi să văd eterul
Și să văd lumea, codrii din fereastă,
Și de voiți cu viață să mai sufletu,
Deschideți uși, fereste, să răsuflu.*

*Astfel o mistuia neastâmpăratul
De viață dor și dorul cel de soare*

Mihai Eminescu – Fata-n grădina de aur

Luminîte colorate dăntuiau pe tava în ritmul muzicii, provocându-mi o senzație de vertig din ce în ce mai pronunțată. Sigur, ar fi putut să fie și din cauza celor două pahare de Space pe care le dădusem pe gât, pe nerăsuflate, de cum păsisem pragul imensei case în care se dezlănțuia, într-un vacarm de nedescris, petrecerea – prima la care fusesem invitată.

Casa îi apartinea lui Tanis Lazarus. Mai exact, părinților

acestuia, pe care îi puteai încadra cu ușurință în categoria celor mai bogăți oameni din oraș. Erau arhitecti. Cum refacerea Noii Lumi ducea lipsă acerbă de astfel de oameni, erau atât de solicitați, încât aproape niciodată nu îi găseai pe acasă. Cel puțin, aşa se lăuda Tanis pe la școală.

Tanis. Acel Tanis. Unul dintre colegii mei de clasă. Un băiat destul de înalt pentru cei 17 ani ai săi, atletic, cu cei mai frumoși ochi de culoarea coniacului din căti îmi fusese dat să văd. Un păr de un șaten-roșcat, tuns și aranjat într-o asimetrie senzuală, și un breton ce-i pica drăgălaș în ochi, îi completa perfect trăsăturile, transformându-l într-unul dintre cei mai râvniti băieți din școală, nu doar din clasa mea.

Și, ca acest pachet să fie complet, casa lui era gazda celor mai multe petreceri organizate de colegii mei, dată fiind lipsa frecvență a părinților săi. Normal, toată lumea se bulucea să îi facă pe plac, în speranța de a fi invitat la una dintre petrecerile sale. Fetele... Ei bine, roiau în jurul lui ca niște muște atrase de Zahăr.

Nu, nu eram răutăcioasă. Nici geloasă. Poate puțin. Destul de mult, de fapt.

Îmi dorisem să particip la o astfel de petrecere încă din anul întâi de liceu, din prima clipă în care auzisem despre ele. Clipă care coincidea și cu momentul în care îl zărisem pentru prima oară, discutând zgomotos cu alți băieți din an și propunându-le să organizeze o întâlnire. Sugestia lui fusese îmbrățișată numai de către și devine virală până la sfârșitul zilei. Invitațiile curseseră gârlă și încă mai credeam că, la finalul zilei, probabil, avea să ajungă și la mine una dintre ele. Seară însă plângeam în camera mea, apatică, dorindu-mi să renunț la a mai merge la școală.

A durat doi ani până să fiu (în sfârșit!) invitată la una dintre petrecerile organizate de Tanis Lazarus.

Ştiam de ce. Uram motivul. Familia mea – formată din doi frați și o soră, toți, mai mari decât mine și cu un simț al protecției mai dezvoltat decât cel al elefanților – și faptul că

fiecare dintre ei era Ephialt, toate acestea făcuseră din mine cea mai puțin dorită persoană la o petrecere între oameni.

Marcus – fratele cel mai mare, care ocupa mai degrabă rolul de părinte pentru noi ceilalți – îmi sugerase... de fapt, fusese mai mult o afirmație imperativă, decât o propunere, să urmez studiile acasă, aşa cum procedaseră Dania și Felix.

Frumoasa mea soră – mai mare cu aproape șase ani decât mine – ar fi fost, cu siguranță, una dintre acele fete populare din școală. Eram convinsă că nu ar fi avut nicio problemă să se integreze în comunitatea oamenilor, având în vedere atenția pe care o acorda proprietății infățișării, mintea ascuțită și pofta avidă după informații și cunoștințe. Toate acestea, să le spunem defecte (pentru că nu aveai cum să le consideri altfel la o asemenea vârstă!), o caracterizau. Ba, probabil că ar fi devenit chiar din prima zi preferata profesorilor și a colegilor, deopotrivă. Dar iată că acceptase, fără urmă de protest, să studieze de acasă. Pentru ea acumularea de cunoștințe de orice fel era de o importanță vitală și, oricum, reprezenta o activitate uzuale, poate chiar una dintre preferatele ei. Era perfectă. Eu, cel puțin, aşa o vedeam. Şi nu eram singura. Frumoasă, deșteaptă, elegantă și, de parcă toate astea nu ar fi fost suficiente, Dania era și cea care deretica după noi. Tot ea avea grija ca singurul om rămas în această familie (da, despre mine e vorba) să nu moară de foame. Nici nu știau cum avea timp pentru toate. Şi asta se întâmpla chiar dinainte să devină Ephialt. Se scurseseră trei ani de când trecuse de Inițiere și până și această încercare, deloc ușoară, o depășise cu eleganță, pășind de partea cealaltă chiar mai frumoasă și plină de viață decât înainte. Daaa... Cum de eram noi două surori, n-am înțeles niciodată. Eram atât de diferite pe cât pot fi două persoane. Şi nu în acel sens Yin-Yang al împletirii armonioase de contraste, ci, mai degrabă, de genul *nuca-n perete*, cu mențiunea că peretele neșlefuit eram eu.

Dar nu eram singura care nu moștenise aceste gene perfecte. Felix era cel mai apropiat de vârstă mea – nu erau între noi nici trei ani diferență – deși nimeni nu ar fi crezut aşa

ceva, pentru că arăta cu mult mai mare. Era înalt și solid ca un munte, iar Inițierea, de care trecuse doar cu un an în urmă, nu făcea decât să-l arate și mai matur. Nici pe el nu-l caracterizeze o înclinație deosebită spre ordine, iar aici ne înfrățeam în mod deosebit. Dar nu contestase decizia lui Marcus de a studia de acasă. Nu acceptase cu același entuziasm și dedicație ca Dania, dar nici nu protestase prea vehement. Însă nu era și cazul meu. Am făcut o adevărată scenă când Marcus mi-a sugerat că astfel ar fi cel mai bine. Încă nu înțelegeam de ce acea discuție mă luase prin surprindere. La urma urmei, nu era ca și cum nu avusesem exemplul fraților mei mai mari. Dar, cu toate astea, îmi făcusem atâtea planuri, visasem atât de mult viața de liceu, mi-o imaginase pe parcursul atâtore nopți, încât sugestia lui Marcus mă lovise direct în moalele capului. Într-o fracțiune de secundă, îmi trecură prin față ochilor fiecare dintre acele vise, ca niște baloane care mai de care mai viu colorate și inscripționate cu steluțe, bulinuțe și fețe zâmbitoare, ca apoi să se spargă pe rând sub privirea mea disperată.

După un întreg spectacol adolescentin, cu țipete (da, ale mele, Marcus nu a făcut decât să ridice superior dintr-o sprânceană), lovit cu piciorul în podea și gesticulări multiple, lacrimi vărsate teatral (și, bănuiesc eu, crezute doar de Felix), fratele meu a fost, în final, de acord să mă înscrive la liceul din oraș și să îmi permită să urmez cursurile la fel ca oricare alt adolescent de vîrstă mea.

După decizia lui am jubilat zile la rând, exaltată, considerând-o drept o victorie personală. Curând aveam să înțeleg că o astfel de libertate venea cu multe alte constrângeri la pachet. Și când spun pachet, mă refer, desigur, la pachetul de mușchi al lui Felix, care își îndeplinea *muuult* prea bine și cu exagerat entuziasm rolurile de șofer personal și bodyguard cu normă întreagă.

Apăream dimineața cu el în dreapta mea, chiar dacă mă străduiam din răsputeri să grăbesc pasul și să-l las în urmă, iar după cursuri îl găseam sprijinit de unul dintre copacii din

curtea liceului, țeapă precum o statuie.

Nu era chip să se apropie vreun băiat de mine, deși observasem câțiva care și-ar fi dorit. Aveam mai mulți colegi drăguți cu care mi-ar fi plăcut să intru în vorbă, cu unul dintre ei, în special. Dar ajunsesem să nu mai am preferințe în domeniul băieților. Oricare s-ar fi dovedit suficient de curajos încât să înfrunte privirile fratelui meu, ar fi fost binevenit. Însă nimeni nu considera că merit un asemenea risc. Nici măcar nu mă priveau în ochi când treceau pe lângă mine. Cât despre colegele mele de an, ei bine, discreția se pare că nu caracteriza pe niciuna dintre ele. Salivau fără jenă la vederea lui Felix și cu cât nesuferitul ignora privirile lor pofticioase, cu atât își dădeau ochii peste cap și se hlizeau zgomotos de fiecare dată când se aflau în apropierea lui.

Ah, iubito, zise dânsul,
Cum nu simți focul ce-l simt?
Și pe ea o-apucă plânsul,
Parcă pieptu-i este strimt
De-a ei patimă-nfocată.
Ea plângea, râdea deodată,
Cu-a ei buze dulci și coapte
N-intuneric parcă-l cată,
Îmbătat de-amor și noapte.

Mihai Eminescu – Miron și frumoasa fără corp

— Bună Alisia, se auzi o voce ușor legănată, exact lângă urechea mea dreaptă.

Am sărit și m-am răsucit atât de brusc, încât toată băutura pe care o aveam în cel de-al treilea pahar de Space sări pe tipul din față mea.

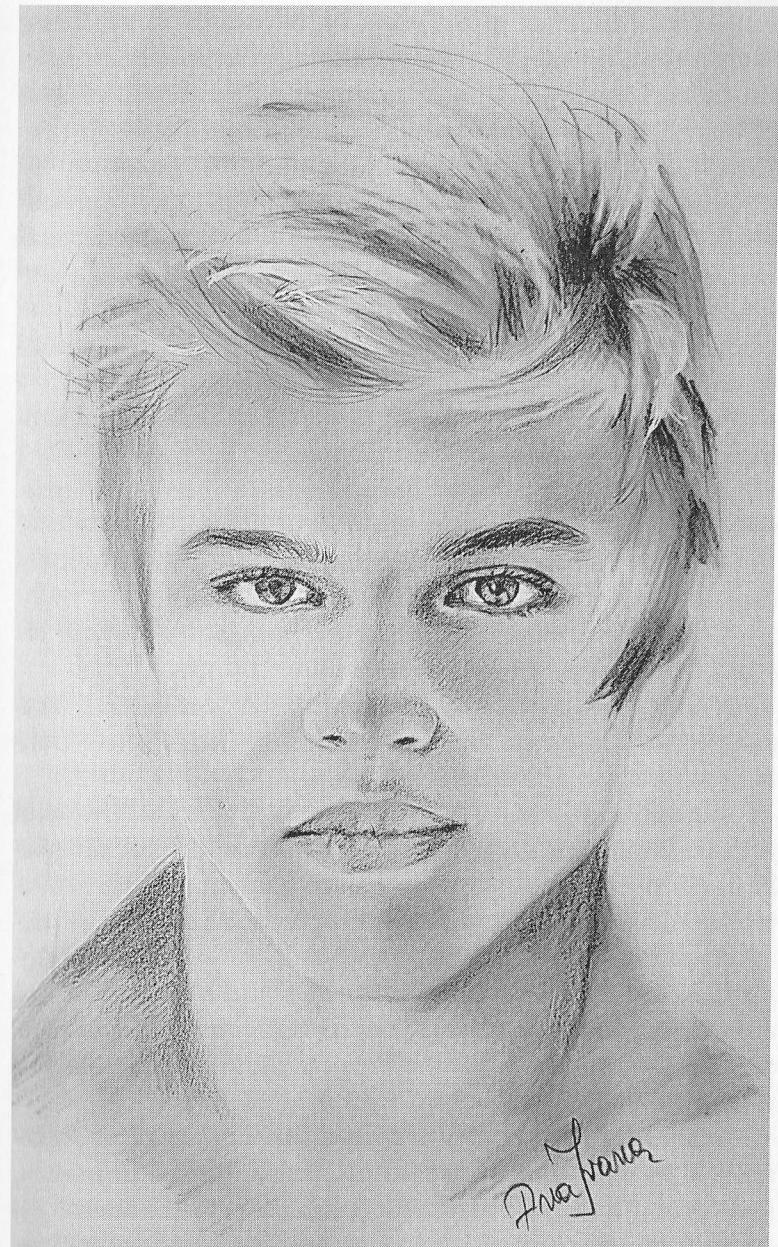
Era Tanis. Tanis, care privea cu ochii măriți tricoul alb, aproape mulat pe pieptul lui atletic, acum presărat de sus până jos cu pete mari, arămii.

Am tras aer în piept, am deschis gura de mai multe ori, dar vorbele mi-au rămas blocate în gât. Era prima dată când acest băiat se hotărâse să vorbească direct cu mine, iar eu reușisem performanța ca, în mai puțin de două secunde, să îl conving că sunt o idioată.

— Ămm..., am remarcat intelligent.

— Probabil că va ieși la spălat, nu? întrebă retoric băiatul și, după ce strâmbă ușor din nas, într-un mod absolut adorabil, își readuse atenția asupra mea.

— Ămm...., am argumentat din nou, la fel de ilustru.

Tanis - Păr șaten-roșcat, tuns și aranjat într-o asimetrie senzuală, ochi de culoarea coniacului. Mda perfect!

— Hei! Nu-ti face griji. E doar un tricou, răsunse Tanis, interpretând, probabil, lipsa oricărei celule cenușii funcționale din creierul meu ca fiind o consecință a părerii de rău pentru tricoul lui. Zâmbi, afișând o colecție de dinți impecabili și o pereche de gropițe ce-mi înmuiară genunchii, instantaneu.

Am clipit des, încercând să-mi readuc aminte limbajul vorbit. Am redeschis gura pentru a răspunde măcar salutului inițial, dacă oricum altceva nu eram capabilă să scot. Nu am apucat.

— Mă bucur că ai decis să vii. Ca să-ți spun sincer, eram aproape convins că n-o vei face.

— De ce? mi-a ieșit atât de răstit, încât Tanis ridică din sprâncene, surprins.

— Păi..., nu te-am văzut la nicio altă petrecere, răsunse simplu.

— Nu am fost invitată la niciuna, a zburat următorul meu răspuns, înainte să îl pot opri.

Ce naiba e cu mine?! Chiar sunt determinată să-l conving pe băiatul ăsta că sunt o proastă disperată?!

— Hmm, păi... probabil, nimeni nu a avut curajul să o facă până acum. Cu fratele tău, care e mereu pe lângă tine... Dar, oricum, mă bucur că ai venit de data asta.

Tanis își plimbă privirea pe chipul meu, poposind fără niciojenă pe buzele mele, ceea ce, evident, îmi aduse tot sângele în braji și mă făcu să îmi las ochii în pământ. Orice urmă a inteligenței umane se hotărâse să mă părăsească în acea seară, aşa că, pentru a nu fi evident că nu eram în stare să formulez un răspuns, am ridicat paharul spre gură. Sigur, acesta era acum aproape gol, și mișcarea deveni chiar mai penibilă decât lipsa mea de comunicare. Am oftat prelung și-am ridicat privirea, resemnată.

Tanis se uita la mine, ușor încruntat. Îmi păru chiar puțin nesigur pe el, ceea ce aduse un nou val de panică în mintea mea amortită. Regreta că m-a invitat. Îi părea rău că a intrat în vorbă cu mine și, probabil, încerca să găsească o scuză pentru

a-și vedea de treaba lui.

— Tanis..., am rostit repede, într-o încercare disperată de a salva situația.

Băiatul înclină capul într-o parte, apoi își așeză palma fierbinte pe umărul meu, într-un gest groaznic de familiar. Exact cum făcea frații mei când se pregăteau să-mi comunice lucruri despre care știau că nu o să-mi placă, dar, sperau ei, acea mâna compătimitoare așezată pe umărul meu îmi va aduce confort și mă va împiedica să fac vreo criză de nervi. Nu funcționa niciodată la ei, iar în cazul lui Tanis, ei bine, trebuia, cel puțin, să-i apreciez buna intenție. I-am privit resemnată mâna și am așteptat pretextul pe care îl pregătea pentru a spăla putina.

— Îmi cer scuze, Alisia. Am tăbărât aşa peste tine și-am presupus... Uite, sincer, îmi cam placi de ceva timp, și m-am gândit că poate vei ajunge și tu să mă placi. Dar văd că nu ești interesată și... Nu trebuie să te simți stânjenită. E OK. Hai să îți fac un tur al casei.

Tanis își retrase mâna, lăsând o amprentă caldă în urmă, apoi o așeză pe spatele meu. Cu cealaltă îmi arătă în ce direcție să o iau și așteptă reacția mea.

Eram conștientă că, din nou, trebuie să-l fi privit foarte tâmp. Pentru că eu aşa mă simteam. Băiatul interpretase reacțiile mele prostești ca lipsă de interes, luându-mă total prin surprindere.

Mi-am mușcat buzele de ciudă față de propria-mi persoană. *De când devenisem atât de neajutorată?!* Măcar, dacă voi plânge peste câteva ore la mine în cameră, să nu îmi dau pumni și din cauza regretului că prima mea petrecere a fost un fiasco din cauza unor neînțelegeri.

M-am răsucit și l-am privit pe Tanis drept în ochii de culoarea coniacului. Am tras aer adânc în piept și...

— Tanis, și-am spus deja că este prima mea petrecere. Este și prima oară când un băiat pe care îl plac stă de vorbă cu mine și niciunul dintre frații mei nu e în jur să mărâie sau să îl disece

din priviri. Am crezut că tot acest Space pe care l-am băut mă va ajuta să fiu mai... mai curajoasă. Dar se pare că, în cazul meu, nu a făcut decât să-mi amortească mintea de tot. Ce vreau să zic este... Este... Of! mi-am acoperit fața cu mâna liberă, într-o încercare disperată de a-mi ascunde obrajii în flăcări.

Mi-am simțit degetele date la o parte de atingerea fierbinței a mâinilor lui Tanis și am îndrăznit o privire pe sub gene. Un zâmbet devastator îi luminase chipul.

— Mă placi, ha?

Am confirmat ușor cu o mișcare a capului. Zâmbetul lui Tanis deveni chiar și mai larg. Îmi luă, fără ezitare, mâna într-o lui și porni printre tinerii ce se agita prin casă, târându-mă după el. Se opri în dreptul unei mese, așezate lângă perete, îmi luă paharul gol din mâna și se apucă să îl umple cu lichidul arămuș. Undeva, într-o parte a creierului, conștientizam faptul ca un nou pahar de Space era deja mult prea mult, dar începusem să mă relaxez, trăiam prima mea petrecere din liceu, băiatul de lângă mine era, se părea, doar al meu în seara aceasta, iar din boxe bubuia una dintre melodiile mele preferate.

La naiba! Aveau să-mi plesnească tâmpalele în câteva ore? Cu siguranță! Urma să primesc lungi ore de teorie de la fiecare dintre frații mei? Oh, da!

M-am strâmbat, involuntar, gândindu-mă la cum va trebui să ascult vocea foarte înaltă a Daniei, dar nici măcar asta nu mă convinse să renunț la paharul pe care Tanis mi-l întinse câteva clipe mai târziu.

Am luat repede o gură, de teamă să nu mă răzgândesc, lăsând senzația înțepătoare a băuturii să-mi amortească limba. Ochii lui Tanis erau din nou pe buzele mele și m-am trezit umezindu-mi-le și fixându-le cu privirea, la rândul meu, pe ale lui. Deodată, melodia se schimbă și ritmul muzicii căpătă o notă lentă. În jurul nostru mai mulți tineri începură să se unduiască, unul pe lângă altul.

Tanis mă luă de mâna și mă trase printre niște draperii

de culoarea fisticului. M-am trezit pe o terasă mare, dreptunghiulară, ce dădea într-o superbă curte interioară. În stânga se afla o canapea mare, de colț, cu tapițerie deschisă la culoare și perne imense, iar lângă ea era un fotoliu balansoar din ratan împletit. Terasa era cufundată într-o lumină gălbuiu, plăcută, foarte relaxantă după jocul colorat din interiorul casei.

Tanis se opri în mijlocul terasei și, cu un surâs fermecător, mă trase ușor spre el. Îmi apucă mâinile și mi le ridică, lăsându-le să se odihnească pe umerii săi, apoi le trecu pe ale sale în jurul taliei mele. Îl priveam cu ochii mari, fără să pot scoate un cuvânt. Să protestez nici nu-mi trecea prin cap. Mă lipi apoi de el și începu să se miște încet, pe ritmul lent al melodiei ce se auzea înfundat din interiorul casei. Îi simteam pieptul și mușchii prin materialul subțire al bluziței cu care eram îmbrăcată și m-am lăsat condusă, urmându-i mișcările, încercând să nu stric și acest moment, călcându-l pe picioare sau cine știe în ce alt mod.

Ne mișcam amândoi foarte încet și, treptat, am început să mă relaxez. Mi-am lăsat capul pe pieptul tare al băiatului care mă ținea în brațe și am închis ochii, dorindu-mi ca muzica să nu se opreasă niciodată. Nici nu știu cât timp am rămas așa, prin să în vraja aceluia moment, ascultând pierdută notele calde ale melodiei acompaniate de bătăile inimii lui Tanis. Timpul nu mi se mai părea deloc important. Dinspre grădină ajungeau până la noi miresme de flori dulci, iar aerul adia plăcut și răcoros.

Am simțit mâna lui Tanis urcând pe spatele meu, apoi degetele sale calde îmi apucă încet bărbia, provocându-mă să ridic capul și să-l privesc în ochi. Același zâmbet fermecător îi lumină toată fața. Câteva secunde mai târziu buzele lui le acoperiră pe ale mele, cu o atingere moale și umedă. Am tresărit, surprinsă, dar nu m-am retras. Tanis, încurajat, își presă gura de a mea și începu să mă sărute, ignorând stana de piatră în care mă transformasem. Am închis din nou ochii și m-am lăsat condusă într-un altfel de dans, unul de o mie